

РЕШЕНИЕ

№ 3465

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 22.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7940** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Д. А. Т. – Д., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2, срещу Решение № 1040-21-571 от 26.07.2022 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град (ТП на НОИ - С.-град), с което е отхвърлена като неоснователна жалбата ѝ срещу Разпореждане № РВ-3-21-01135716/27.05.2022 г., издадено от ръководител на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване (ДОО) в ТП на НОИ – С.-град, с което е разпоредено жалбоподателката да възстанови добросъвестно получени парични обезщетения за общо заболяване, за гледане на болен член на семейството и карантина за периода от 22.01.2013 г. до 01.12.2020 г. общо в размер на 18 824.67 лв.

С жалбата се твърди, че горепосоченото разпореждане е незаконосъобразно, тъй като не са настъпили предвидените в закона обстоятелства, които пораждат връщане на добросъвестно получени суми. На първо място се твърди, че единствено съдът е компетентен да обяви трудов договор за недействителен по силата на чл. 74 и сл. от Кодекса на труда (КТ), а освен това е нарушена разпоредбата на чл. 75, ал. 1 от КТ, съгласно която, когато работникът/служителят е действал добросъвестно при сключването на обявения за недействителен трудов договор, отношенията между страните до момента на обявяване на недействителността се уреждат както при

действителен договор. Освен това счита, че осигуреното лице не може да търпи санкции във връзка с неправомерните действия на трети лица, а именно - когато осигурител не е внасял удържаните от жалбоподателя осигурителни вноски. В тази връзка сочи, че работникът/служителят нито е длъжен, нито има възможност да контролира действията на работодателя си, поради което не може да носи отговорност за тях, а обратното би означавало, че му се вменява безвиновна отговорност, каквато в случая не е предвидена с изрична правна норма. Твърди се още, че не са изпълнени условията на чл. 114, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 3 от КСО, тъй като в случая липсват нови документи или данни, тоест такива, които са нововъзникнали или не са могли да бъдат известни на административните органи, а коментиранията в разпореждането такива са били налични и към момента на изплащане на спорните обезщетения и касаят един отдалечен във времето период. Жалбоподателят счита, че е в разрез с основен правен принцип НОИ да черпи права от собственото си бездействие/виновно поведение, а неизпълнението на задължения на работодателя не следва да рефлектира върху правата на осигуреното лице, което би било несъразмерна и прекомерно тежка мярка.

На следващо място, се излагат доводи за допуснати процесуални нарушения при издаване на процесното разпореждане. Твърди се, че не е спазен срокът за извършване на проверка съгласно чл. 30 от Инструкция 1/2015 г., както и не са спазени визираните в чл. 29, ал. 1 от същата реквизити на заповедта за възлагането ѝ. Освен това жалбоподателят счита, че в разпореждането административният орган се е позовал на доказателства, които не са събрани в конкретно административно производство, което представлява съществено процесуално нарушение. В тази връзка счита, че е нарушен чл. 10 от АПК, тъй като органът не е извършил самостоятелно събиране и анализ на относимите данни. Освен това жалбоподателката възразява срещу това, че не е била конституирана като страна в производството по извършена проверка на работодателите й Максима 12 ЕООД и Мило В. ЕООД. Излага аргументи, че в случая не е издаден акт за заличаване на данните за осигурителен стаж съгласно Наредба № Н-13/17.12.2019 г., както и че не са оспорени по съответния ред болничните листове и не е оборена доказателствената им сила. Счита, че законът не разграничава извършването на трудова дейност от наличието на валидно възникнало трудово правоотношение.

Изразено е искане за отмяна на оспорваното решение на директора на ТП на НОИ – С.-град като неправилно, незаконосъобразно и необосновано.

В съдебни заседания по делото жалбоподателят се представлява от упълномощен процесуален представител – адв. К., която поддържа жалбата. Допълва, че не е издаван акт по чл. 54ж от КСО за отмяна на акта за отпускане на обезщетение на жалбоподателката. Претендира адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата. Представя писмени бележки.

Ответникът - директор на ТП на НОИ – С.-град, се представлява по делото от юрк. Б., която оспорва жалбата. Излага подробни аргументи в представени писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не участва в производството.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно представен трудов договор № 1/10.09.2012 г., сключен между Максима 12

ЕООД като работодател и Д. А. Т.-Д. като работник/служител, считано от 10.09.2012 г. жалбоподателката е заемала в дружеството длъжността „финансов анализатор“ с уговорено основно месечно трудово възнаграждение от 2500 лв., при 8-часов работен ден и за неопределено време. За възникналото правоотношение е подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда на 12.09.2012 г. С допълнителни споразумения към трудовия договор от 28.04.2017 г. и 29.06.2018 г. е изменен същия в частта на трудовото възнаграждение, като е променено на 10 000 лв., съответно 12 900 лв. месечно. Представена е длъжностна характеристика за длъжността „финансов анализатор“ в Максима 12 ЕООД, съгласно която в трудовите функции са включени такива, свързани с проследяване и анализ на счетоводния баланс, приходите и разходите и движението на паричните потоци в сравнение с приетия бюджет, изготвяне на месечни, тримесечни и годишни индивидуални и консолидирани финансово-счетоводни отчети за дейността на дружеството, да оценява и анализира ефективността на капиталовата структура, направените разходи и крайния финансов резултат (т. 5, 6 и 8). В част IV „Изисквания към длъжността“ е посочено висше образование в областта на икономиката и/или финансите и минимум 1 година стаж по специалността с опит в отчитане, консолидиране и финансово анализиране.

Съгласно представени от „Максима 12“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], декларации по образец приложение № 15 към чл. 3, ал. 1 от Наредба за изчисляване и изплащане на паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване, съдържащи данни относно реализиране на осигурения риск „временна неработоспособност“ по болнични листове с № А20120978967 за периода от 22.01.2013 г. до 18.02.2013 г. вкл., № А20125494948 за периода от 02.06.2014 г. до 11.06.2014 г. вкл., № А20126521968 за периода от 04.08.2014 г. до 08.08.2014 г. вкл., № Е20151722275 за периода от 06.04.2015 г. до 10.04.2015 г. вкл. и удостоверения по образец приложение № 9 към чл. 8. ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване с данни относно правото на парични обезщетения по болнични листове Е20152499777 за периода от 10.03.2016 г. до 14.03.2016 г. вкл., № Е20152499782 за периода от 15.03.2016 г. до 21.03.2016 г. вкл., № Е20165144769 за периода от 05.04.2016 г. до 15.04.2016 г. вкл., № Е20165757239 за периода от 27.06.2016 г. до 10.07.2016 г. вкл., № Е20170536641 за периода 22.03.2018 г. до 20.04.2018 г. вкл., № Е20170536768 за периода от 21.04.2018 г. до 20.05.2018 г. вкл., № Е20182169885 за периода от 10.10.2018 г. до 16.10.2018 г. вкл., № Е20182170062 за периода от 25.10.2018 г. до 26.11.2018 г. вкл., № Е20176595413 за периода от 27.11.2018 г. до 26.12.2018 г., Е20176595458 за периода от 27.12.2018 г. до 25.01.2019 г. вкл., № Е20176595506 за периода от 26.01.2019 г. до 24.02.2019 г. вкл., № Е20176595558 за периода от 25.02.2019 г. до 26.03.2019 г. вкл., № Е20176595604 за периода от 27.03.2019 г. до 22.04.2019 г. вкл.

По посочените болнични листове са подадени от Максима 12 ЕООД данни по чл. 5. ал. 4 от КСО и на Д. А. Т.-Д. са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност в общ размер на 18 232.84 лв.

В следващи периоди Д. А. Т.-Д. е получила парично обезщетение за временна неработоспособност (ПОВН) по представени от Мило ван ЕООД, ЕИК[ЕИК], удостоверения по образец приложение № 9 към чл. 8. ал. 1 от НПОПДОО по болнични листове № Е20201793881 за периода от 02.11.2020 г. до 15.11.2020 г. вкл. и по № Е20202564251 за периода от 16.11.2020 г. до 01.12.2020 г. вкл. По последните на жалбоподателката са изплатени ПОВН в общ размер на 1 976.92 лв., като при

изчислението им в дохода, от който е определен размерът на паричните обезщетения, е включен и осигурителен доход за периода от месец 05.2019 г. до месец 10.2019 г. съгласно данни, подадени по реда на чл. 5. ал. 4. т. 1 от КСО от Максима 12 ЕООД.

Със Заповед № ЗР-5-21-00599796/29.07.2019 г. и Заповед ЗР-5-21-00812494/17.09.2020 на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - С.-град е възложено извършването на проверка по спазване на осигурителното законодателство от Максима 12 ЕООД, при която е установено въз основа на писмо с вх. № 1042-21-21#249/18.02.2019 г. от ТД на НАП – С., че за периода от 2012 г. до 2018 г. от Максима 12 ЕООД са подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, но дружеството няма регистрирани фискални устройства, няма деклариращи търговски обекти и данните по чл. 5. ал. 4 от КСО са подавани по електронен път с КЕП.

В хода на извършваната проверка в ТП на НОИ С. - град са представени от неупълномощено лице копия на разплащателни ведомости на дружеството, трудови досиета и ГДД по чл. 92 от ЗКПО, които не са кредитирани от административния орган. Не са представени договори за търговска дейност, фактури, касови книги, банкови извлечения, договори за наем/документи за собственост или други доказателства за извършвана от дружеството търговска дейност.

За извършени посещения на мястото на адреса на управление на търговеца – [населено място], ж.к. О. купел I, [жилищен адрес] са съставени Протокол № ПТ-5-21-00867963/21.01.2021 г. и Протокол № ПТ-5-21-00967004/23.07.2021 г., съгласно които не е намерен представител на същото.

След потърсено съдействие по делегация от ТП на НОИ - П., компетентният административен орган е уведомен, че от ОД на МВР - П. е постъпила информация, че управителят С. С. е напуснал територията на Република България на 04.11.2018 г. и след тази дата няма регистрирано връщане в страната.

На основание чл. 44 - 46 от АПК, във връзка с чл. 108, ал. 2 от КСО е изискано представянето на доказателства и обяснения от лицата, за които има подадени уведомления от проверяваното дружество за сключени и/или прекратени трудови договори и данни по чл. 5. ал. 4. т. 1 от КСО, с цел изясняване на факти и обстоятелства относно извършваната от тях трудова дейност в Максима 12 ЕООД.

Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00921280/14.05.2021 г., в който са описани извършените процесуални действия и установените обстоятелства. Описани са представените обяснения от лицата, за които Максима 12 ЕООД е подавало данни в качеството си на осигурител. За Н. Т. и О. К. е посочено, че не са намерени на известните адреси, а Р. Р. и С. У. са получили лично исканията, но не са отговорили. Лицата А. Й., М. М., Д. И. и Л. П. са дали конкретни сведения относно естеството на работата и причините за прекратяване на трудовите им правоотношения с дружеството, като заявяват, че са взимали рекламни материали от обект на дружеството в [населено място], ж.к. Л. ([жилищен адрес] партер според М.), които са раздавали на посочени от управителя места. М. извършвал дейност по контрол (проверка) на разпространителите, като посочва имената на някои от тях, сред които „А. и една А.“. Твърди, че е контактувал в офиса в [жк], а също така е срещал и Д. (не знае фамилията й), която срещнал два пъти в офиса, докато оставяла документи на М.. Съгласно сведенията на М. М., същата не е полагала труд за това дружество и не е получавала от него трудово възнаграждение, била назначена по пощата, без да извършва реално трудова дейност.

С констативния протокол е прието от Р. М. – старши инспектор по осигуряването в

ТП на НОИ – С.-град, че липсват данни за реално извършвана търговска дейност от Максима 12 ЕООД поради липсата на доказателства за постъпили приходи и липсата на годишни финансови отчети за 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2019 г. С оглед на това и на данните от получените сведения от лицето М. М., че не е извършвала трудова дейност, липсата на внесени от дружеството осигурителни вноски, липсата на доказателства за наличието на офис или помещение, от което лицата са извършвали трудова дейност е направен извод, че лицата, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от това дружество, включително жалбоподателката Д. Т.-Д., не са извършвали трудова дейност, за която подлежат на осигуряване.

Поради горното са издадени от Р. М. – старши инспектор по осигуряването Задължителни предписания № ЗД-1-21-00921394/14.05.2021 г. за заличаване на подадените от Максима 12 данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за поименно изброени лица, като в т. 5 е посочена и Д. А. Т.-Д., относно периода от месец 09.2012 г. до месец 10.2019 г. Посочено е, че индивидуализираните в акта лица нямат качеството на осигурени лица съгласно § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и декларираните осигурителен стаж и доход са недействителни.

В хода на проверката са изпратени задължителните предписания до адреса на управление на дружеството и до адреса на управителя, но писмото до дружеството е върнато с гриф „отсъства“, а това до адреса на управителя - с гриф „непотърсен“.

Същите са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО, като на определеното за целта място в ТП на НОИ – С.-град е поставено съобщение с изх. № 4016-21-918/29.07.2021 г. Влезли са в сила след изтичане на преклузивния срок за тяхното обжалване.

След влизане в сила на задължителните предписания подадените от Максима 12 ЕООД данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода, през който дружеството не е осъществявало дейност, съответно посочените в тях не са полагали труд, вкл. и за жалбоподателката Д. А. Т.-Д. за периода от 10.09.2012 г. до 30.10.2019 г., служебно са заличени на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда на подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените от тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

Въз основа на гореизложеното е издадено Разпореждане № РВ-3-21-01135716/27.05.2022 г., с което е прието, че изплатените на Д. парични обезщетения в периоди от 09.2012 г. до 10.2019 г. във връзка с подадени данни от осигурител Максима 12 ЕООД (за сумата от 18 232.84 лв.) и за периоди от 02.11.2020 г. до 01.12.2020 г. по два болнични листа, за които са подадени данни от Мило ван ЕООД (за сумата от 591.83 лв.; 1976.92 - 1385.09 лв.), или общо в размер на 18 824.67 лв., са неоснователно получени, тъй като същата не е извършвала трудова дейност и не е имала качеството на осигурено лице, поради което на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е разпоредено възстановяването им.

Разпореждането е оспорено по административен ред на основание чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО, като жалбата на Д. е приета за неоснователна от директора на ТП на НОИ - С.-град и същият е издал Решение № 1040-21-571/26.07.2022 г., с което я е отхвърлил. Възприел е становището на ръководителя на контрола по разходите на ДОО и е изложил мотиви в смисъл, че не са представени доказателства, че Максима 12 ЕООД е извършвало търговска дейност, следователно липсват такива и за това, че наетите от него лица, за които е подавало осигурителни данни, са полагали труд,

както и не е доказано реалното изплащане на трудови възнаграждения на същите. Освен това се сочи, че длъжностите на наетите лица не кореспондират с декларирания от дружеството код на основна икономическа дейност: 43.39 – „други довършителни строителни дейности“. За периода 2012 г. – 2019 г. дружеството няма публикувани ГФО в Търговския регистър към Агенция по вписванията, а трудовите досиета на лицата са представени в ТП на НОИ от лице без представителна власт. Прието е, че сключен трудов договор не е достатъчно условие за получаване на качеството „осигурено лице“, тъй като съгласно чл. 10 от КСО основанието на осигурителното правоотношение е реалното упражняване на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски.

Решението е връчено лично на жалбоподателката на 09.08.2022 г., видно от отбелязване на известие за доставяне на л. 22.

По делото са приобщени материалите – част от административната преписка.

Представени са по реда на чл. 192 от ГПК намиращи се в ТД на НАП – С. заверени копия на ГДД по чл. 92 от ЗКПО, подадени от Максима 12 ЕООД за периода от 2012 г. до 2016 г. и заверени разпечатки от информационната система на подадени по електронен път ГДД на дружеството за периода от 2017 г. до 2019 г. Съгласно същите Максима 12 ЕООД е подавало ГДД по чл. 92 от ЗКПО за всяка година от периода 2012 г. – 2019 г., които са представени по делото. Съгласно тях е декларирало данъчен финансов резултат – данъчна печалба, и корпоративен данък за внасяне.

По доказателствено искане на жалбоподателя е разпитан в съдебно заседание свидетелят О. Т. К.. Заявява, че е работил в Максима 12 ЕООД през януари 2018 г., като сочи за място на работа „Л. 2“, бл. 26. Твърди, че не е работил пряко с лице на име „Д.“, не я е виждал, нямал отношения с нея. Работил с „М.“, която била секретарка или счетоводител. Твърди, че разнасял брошури по блоковете по евро проекти. След това заявява, че е контактувал с Д., която се занимавала с въпросните евро проекти, тя ръководела технически, но свидетелят говорел повече с М.. След това дава общо описание на двете жени – „М. беше руса“, „Д. беше със светла коса и очи“, „Д. е по-възрастна от мен“, „М. е около 50 години“. На въпрос на адв. К. свидетелят отговаря, че е разбрал с какво се занимава „Д.“, тъй като един път говорил с нея, и „М.“ била там.

С оглед изложеното от свидетеля съдът намира, че не следва да кредитира показанията му, тъй като са вътрешно противоречиви. Първоначално твърди, че не е срещал лицето Д., като не е в състояние да посочи фамилията ѝ, и че няма отношения с нея, а след това твърди, че я е срещал и лично от нея разбрал, че се занимава с евро проекти. Освен това предвид представено решение по адм. дело № 214/2022 г. по описа на АССГ и служебно извършена проверка в деловодната система на съда се установява, че свидетелят О. К. е страна – жалбоподател, по посоченото дело, като оспорва решение, с което е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане, с което на основание чл. 114, ал. 3, вр. с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е разпоредено да възстанови неоснователно получени парични обезщетения за безработица за периода от 29.01.2018 г. до 28.09.2018 г. Основанието за това е заличаване на данни, подавани за лицето от осигурител Максима 12 ЕООД в период, съвпадащ с процесния по настоящото дело, поради липса на убедителни доказателства,

че дружеството е извършвало реална търговска дейност, съответно липсата на такива за извършвана от лицето трудова дейност. С оглед на това свидетелят е заинтересован да докаже, че посоченото дружество е извършвало дейност чрез наетите от него лица. На следващо място, жалбоподателката Д. А. Т. е свидетелствала по делото на К. срещу НОИ, като е заявила, че си спомня за лице с име „О.“, но не твърди да го е срещала, обяснява, че е работила от дома си.

При така изложените факти съдът направи следните правни изводи:

Жалбата срещу Решение № 1040-21-571/26.07.2022 г. е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО от лице, което има право и интерес от оспорване като адресат на индивидуалния административен акт.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 1040-21-571/26.07.2022 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град. Същото е издадено от материално и териториално компетентен орган съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО. По реда на чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Разпореждане № РВ-3-21-01135716/27.05.2022 г. също е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 114, ал. 3, във вр. с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител на „Контрол по разходите“ при ТП на НОИ – С.-град, който е материално и териториално компетентният административен орган съгласно посочените правни норми и Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020 г. на директора на ТП на НОИ - С.-град, с която е определена Д. Я.-З., на длъжност началник на отдел „Контрол по разходите на ДОО“ да издава разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми в случаите на чл. 114, ал. 2 от КСО.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на горните административни актове. На първо място, лицата, за които са подавани данни от осигурител, не са страна по проверката на последния и не следва да бъдат конституирани в производството по събиране на данни. Събраните в хода на проверката материали са приобщени към производството срещу

жалбоподателката чрез съставения Констативен протокол № KB-5-21-00921280/14.05.2021 г., в който са описани извършените процесуални действия и установените обстоятелства. С оглед на това няма пречка административният орган да се позовава на тези данни при постановяване на акта.

По отношение на твърдените нарушения на Инструкция 1/2015 г. следва да се отбележи, че същата не е индивидуализирана по ясен начин поради липсата на посочване на издателя ѝ. Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 1 от Инструкция № 1 от 03.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт, издадена от Националния осигурителен институт, срокът за извършване на проверката е до един месец и започва да тече от датата на получаване на сигналите, жалбите или заявленията, като в ал. 2 е предвидено, че при наличието на обективни причини, пречатстващи извършването на проверката в определения срок, органът по чл. 29, ал. 2, възложил проверката, може да удължи извършването ѝ с до един месец. Установява се, че в случая проверката е възложена със заповед на ръководителя на контрола по разходите на ДОО от 17.09.2020 г., с която е определен срок за извършването ѝ от 20 дни, а констативният протокол е съставен на 14.05.2021 г., тоест след изтичане на 3-дневния по чл. 32, ал. 2 от инструкцията. Както се посочи по-горе, тази проверка, завършила с констативен протокол, касае дружеството Максима 12 ЕООД и е част от административно производство, различно от производството по издаване на процесното разпореждане за възстановяване на неоснователно получени парични обезщетения от жалбоподателката. С оглед на това дори да се приеме, че са допуснати процесуални нарушения при издаване на въпросния констативен протокол, те нямат директен ефект върху законосъобразността на разглежданите в настоящото съдебно производство административни актове.

По материалната законосъобразност:

В настоящия случай правното основание за издаване на процесното разпореждане за възстановяване от Д. Д. на неоснователно получени суми от ДОО е чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, вр. с чл. 114, ал. 3 от КСО.

Нормата на чл. 114, ал. 2 от КСО урежда случаите на добросъвестно получени суми без правно основание за това. Съгласно същата „добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение...“. Предвид това нормативната уредба отчита добросъвестността на лицето, получило без основание парични суми от ДОО, като го освобождава от заплащането на лихва. Добросъвестността обаче не е причина да бъде освободено лицето от задължението за връщане на полученото без основание.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Изискването за 6 месеца осигурителен стаж не се

отнася за лицата, ненавършили 18-годишна възраст.

На основание чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по ал. 10 и по чл. 4а, ал. 1.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Съгласно легалната дефиниция на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО осигурено лице е „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“. От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че това е физическо лице, което отговаря едновременно и на двете посочени в нормата условия, а именно – на първо място, да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване, и на следващо - за същата да са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно наличието на сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение не е достатъчно, а следва също така лицето реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение.

Липсата на качеството осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, във връзка с чл. 10 КСО е пречка за получаване на парично обезщетение за някой от осигурените социални рискове, а в случай че такова е получено, то се явява недължимо, следователно подлежи на възстановяване от неоснователно получилото го лице.

С оглед възраженията на жалбоподателката следва да се отбележи, че осигурителното правоотношение не се припокрива с трудовото такова, като основанията за възникването им и правата по тях се различават. Осигурителни права възникват по отношение на осигурено лице по смисъла на горесцитираната легална дефиниция. Следователно за осигурителното правоотношение, съответно за осигурителните права, е от значение реалното извършване на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски. Тук следва да се отбележи, че единствено наличието на действателно валидно сключен трудов договор не е достатъчно условие за възникване на осигурително правоотношение, от което могат да се черпят осигурителни права, включително правото на обезщетение за временна неработоспособност, ако лицето реално не е осъществявало трудова дейност. С тези мотиви съдът приема за неоснователно възражението на жалбоподателката, че осигурителното и трудовото правоотношение се припокриват и че липсата на оспорване действителността на трудовия договор обосновава незаконосъобразността на оспорения в настоящото производство административен акт. С оглед изложеното, обявяване на недействителност на трудовия договор не е необходимо предвид изискването на осигурителното законодателство за реално положен труд, а не за валидно

сключен трудов договор.

По делото са събрани достатъчно данни, че Максима 12 ЕООД не е извършвало търговска дейност в периода 2012 – 2019 г. Въз основа на проверка от контролните органи на НАП е установено, че за дружеството липсват данни за подадени ГФО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2019 г. вкл., няма данни за регистрирани фискални устройства, за регистрирани търговски обекти, за реализирани приходи от дейността. В тази връзка по делото са представени ГДД по чл. 92 ЗКПО, подавани за Максима 12 ЕООД, в които са декларирани приходи и резултат за съответните периоди данъчна печалба. Това обаче не е достатъчно, за да бъде направен безусловен извод за реално извършвана дейност предвид липсата на представени търговски и счетоводни документи, които да подкрепят декларираните от дружеството данни. Същото е декларирано приходи от продажби, но в хода на извършената проверка не е намерен представител на дружеството, не е установен контакт с управителя му, не са представени първични счетоводни документи, както и търговска документация – договори с контрагенти, приходни и разходни счетоводни документи, от които да е видно, че е сключвало и изпълнявало сделки, от които е реализирало приход, няма регистрирано фискално устройство, не са представени издадени на него или от него фактури, фискални касови бележки, РКО и платежни нареждания. Не са представени също така доказателства за реално изплащане на договорените трудови възнаграждения, включително това на жалбоподателката.

При проверка на място в посочения от жалбоподателката и свидетеля К. обект на дружеството в [жк], [жилищен адрес] партер, е установено, видно от изготвения констативен протокол, че той представлява помещение с площ около 2-3 кв. метра, в което е открито едно лице (Р. Я.), който е дал писмени обяснения, съгласно които сутринта отваря и чака „институции като НАП, НОИ, Инспекция по труда за получаване на документи“. Лицето заявява, че има пълномощни за около 20 фирми, като някои от тях са изтекли. Съгласно сведенията, получени в хода на административното производство, М. М. никога не е извършвала трудова дейност за Максима 12 ЕООД и е била наета, съответно е било прекратено трудовото ѝ правоотношение, по пощата. С оглед на това е обоснован изводът на административния орган, че дружеството не е извършвало реална търговска дейност, което обстоятелство води до заключението, че жалбоподателката Д. Д. не е извършвала трудова дейност за дружеството по сключения с него трудов договор.

Отделно от горното, съгласно представената длъжностна характеристика за длъжността „финансов анализатор“ в Максима 12 ЕООД, в трудовите функции на жалбоподателката са включени проследяване и анализ на счетоводния баланс, приходите и разходите и движението на паричните потоци в сравнение с приетия бюджет, изготвяне на месечни, тримесечни и годишни индивидуални и консолидирани финансово-счетоводни отчети за дейността на дружеството, да оценява и анализира ефективността на капиталовата структура, направените разходи и крайния финансов резултат (т. 5, 6 и 8). В част IV „Изисквания към длъжността“ е посочено висше образование в областта на икономиката и/или финансите и минимум 1 година стаж по

специалността с опит в отчитане, консолидиране и финансово анализиране. Д. не представя доказателства, че притежава необходимия образователен ценз, за да отговаря на тези условия и да извършва посочените дейности. Освен това е заявила в декларация от 28.08.2019 г. на л. 74-75, че полага труд от дома си. Сред лицата, с които заявява, че е работила, не фигурира свидетелят О. К., което е още едно основание да не се кредитират показанията му, а съгласно сведенията на другите лица, които са били наети от дружеството, нито един от тях не споменава да е контактувал във връзка с трудовото си правоотношение с лице на име Д.. Също така жалбоподателката не излага конкретни данни в какво се е изразявала трудовата ѝ дейност в дружеството.

Съдът намира, че предвид наличните по делото документи и данни не е било проведено пълно и главно доказване от жалбоподателката на относимия факт, че реално е осъществявала трудова дейност в полза на дружеството в процесните периоди.

С оглед на всичко гореизложено правилно е прието от ръководителя на контрола по разходите на ДОО, че по отношение на Д. са налице нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, които водят до извод, че Д. Д. не е извършвала трудова дейност в Максима 12 ЕООД в процесните периоди, поради което не е имала качеството на осигурено лице и право на парични обезщетения, които е получила неоснователно. В съответствие с материалния закон е постановеното от органа възстановяване на неоснователно получените от жалбоподателката суми от ДОО.

По възражението, че Задължителни предписания № ЗД-1-21-00921394/14.05.2021 г. не са влезли в сила, тъй като не са надлежно връчени на дружеството, съдът намира същото за неоснователно. Видно от представени по делото обратни разписки за връчване на писмо, адресирано до Максима 12 ЕООД с клеймо от 19.05.2021 г. и изх. № на ТП на НОИ С.-град, съпадащ с този на задължителните предписания, същото е непотърсено от лицето, а писмо с клеймо от 19.06.2021 г. е с гриф „непознат“. Съгласно чл. 110, ал. 4 от КСО „разпореденията, актовете за начет и задължителните предписания се връчват на отговорните лица лично срещу подпис, чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка на посочен адрес или на съответния адрес по чл. 18а, ал. 8 от Административнопроцесуалния кодекс или по електронен път по реда на Закона за електронното управление. Когато връчването не може да бъде извършено по реда на изречение първо, за съставянето на съответния документ се поставя съобщение на таблото за обявления в териториалното поделение на НОИ или на интернет страницата на НОИ за срок от 7 дни, след изтичането на който документът се смята за връчен“. В случая в изпълнение на тази разпоредба двукратно в рамките на месец е потърсен представител на дружеството на адреса на управление към този момент (съгласно служебно извършена справка в Търговския регистър към Агенция по вписванията) и след като не е намерен, е пристъпено към връчване чрез поставяне на съобщение изх. № 4016-21-918/29.07.2021 г. на таблото за обявления в териториалното поделение на НОИ, което е снето на 05.08.2021 г., видно от съответното отбелязване. Следователно актът е надлежно връчен на дружеството и поради липса на оспорване е влязъл в

сила.

На следващо място, разпоредбата на чл. 54ж от КСО, на която се позовава жалбоподателката, касае реда за отпускане, изплащане, изменение, спиране и прекратяване на паричните обезщетения за безработица и не е относима към настоящия спор относно неоснователно получени парични обезщетения за временна неработоспособност.

По отношение на възражението за изтекла погасителна давност за част от задълженията, включени в оспорвания административен акт, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 115, ал. 1 от КСО вземанията на Националния осигурителен институт за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. С изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Следователно за получените парични обезщетения по болнични листове с № А20120978967 за периода от 22.01.2013 г. до 18.02.2013 г. вкл., № А20125494948 за периода от 02.06.2014 г. до 11.06.2014 г. вкл., № А20126521968 за периода от 04.08.2014 г. до 08.08.2014 г. вкл., № Е20151722275 за периода от 06.04.2015 г. до 10.04.2015 г. вкл. давността е започнала да тече съответно на 01.01.2014 г., 01.01.2015 г. и 01.01.2016 г. За вземанията от 2013 г. 5-годишната давност е изтекла на 01.01.2019 г., за тези от 2014 г. на 01.01.2020 г., а за тези от 2015 г. на 01.01.2021 г. За вземанията, във връзка с които са подадени данни с удостоверения по образец приложение № 9 към чл. 8. ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване относно правото на парични обезщетения по болнични листове Е20152499777 за периода от 10.03.2016 г. до 14.03.2016 г. вкл., № Е20152499782 за периода от 15.03.2016 г. до 21.03.2016 г. вкл., № Е20165144769 за периода от 05.04.2016 г. до 15.04.2016 г. вкл., № Е20165757239 за периода от 27.06.2016 г. до 10.07.2016 г. вкл. давността е започнала да тече на 01.01.2017 г. и е изтекла на 01.01.2022 г. Възстановяването на получените суми е постановено с разпореждане от 27.05.2022 г., тоест издадено е след изтичане на 5-годишната погасителна давност за получените през 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г. парични обезщетения. С оглед на това следва да бъде уважено възражението на жалбоподателката и да бъде отменено оспорваното решение и потвърденото с него разпореждане в тази част, след което да бъдат предприети от органа действия по отписване на погасени по давност задължения към ДОО.

В останалата част оспорваното решение на директора на ТП на НОИ – С.-град е законосъобразно като издадено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

При този изход на делото на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно

чл. 24, изр. първо от Наредба за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 100 лв.

Жалбоподателката не представя доказателства за наличие на някоя от хипотезите, визирани в чл. 38 от Закон за адвокатурата, нито излага твърдения в коя от тях попада, поради което искането ѝ за присъждане на разноски на това основание не следва да бъде уважено.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. А. Т. – Д., ЕГН [ЕГН], Решение № 1040-21-571 от 26.07.2022 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, в частта, в която със същото е отхвърлена жалбата ѝ срещу Разпореждане № РВ-3-21-01135716/27.05.2022 г., издадено от ръководител на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в ТП на НОИ – С.-град, в частта му, с която е разпоредено Д. А. Т. – Д. да възстанови добросъвестно получени парични обезщетения по болнични листове с №А20120978967 за периода от 22.01.2013 г. до 18.02.2013 г. включително, с №А20125494948 за периода от 02.06.2014 г. до 11.06.2014 г. включително, с №А20126521968 за периода от 04.08.2014 г. до 08.08.2014 г. включително, с №Е20151722275 за периода от 06.04.2015 г. до 10.04.2015 г. включително, с №Е20152499777 за периода от 10.03.2016 г. до 14.03.2016 г. включително, с №Е20152499782 за периода от 15.03.2016 г. до 21.03.2016 г. включително, с №Е20165144769 за периода от 05.04.2016 г. до 15.04.2016 г. включително, с №Е20165757239 за периода от 27.06.2016 г. до 10.07.2016 г. включително.

ОТМЕНЯ Разпореждане № РВ-3-21-01135716/27.05.2022 г., издадено от ръководител на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в ТП на НОИ – С.-град, в частта, с която е разпоредено Д. А. Т. – Д. да възстанови добросъвестно получени парични обезщетения по болнични листове с №А20120978967 за периода от 22.01.2013 г. до 18.02.2013 г. включително, с №А20125494948 за периода от 02.06.2014 г. до 11.06.2014 г. включително, с №А20126521968 за периода от 04.08.2014 г. до 08.08.2014 г. включително, с №Е20151722275 за периода от 06.04.2015 г. до 10.04.2015 г. включително, с №Е20152499777 за периода от 10.03.2016 г. до 14.03.2016 г. включително, с №Е20152499782 за периода от 15.03.2016 г. до 21.03.2016 г. включително, с №Е20165144769 за периода от 05.04.2016 г. до 15.04.2016 г. включително, с №Е20165757239 за периода от 27.06.2016 г. до 10.07.2016 г. включително.

ИЗПРАЩА, на основание чл. 173, ал.2 от АПК делото като преписка, в отменената част, на ръководител на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в ТП на НОИ – С.-град за ново произнасяне при съобразяване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Т. – Д., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-571 от 26.07.2022 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата й срещу Разпореждане № РВ-3-21-01135716/27.05.2022 г., издадено от ръководител на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в ТП на НОИ – С.-град, в останалата част.

ОСЪЖДА Д. А. Т. – Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

Съдия: